

סיפורה של אלואל בול, אם לששה ילדים, שארבעה מהם לומדים במסגרת הפרוייקט

(תחילה המקור באנגלית ואז התרגום שלנו לעברית)

Am by the names of Aluel Bol, a South Sudanese and a mother of six children living in Uganda. I was born on 10th October 1983 in Awiel. In that year a war taking place between the Arabs and the people of Southern Sudan. Due to this, my family left to the Northern Sudan in search of peace. In Sudan my family found peace and that is where I grew up. My entire family lived there as well, and the country was politically stable. I later on got married in 1999 to the father of my children. But around 2003, the war started in Sudan and many people lost their lives and others displaced. This war was the first war I witnessed in my life.

Due to the increasing political instability, my family was again on a run, and we all fled to Egypt to find peace in 2003. In Egypt I gave birth to my first child and by that time there was no war. 2 years later a conflict between the Egyptians and the South Sudanese took place where very many people were killed, and others displaced. The Egyptians had become frustrated because of the increasing number of Sudanese immigrants into their country and hence the conflict.

Once again, I had to seek for a better life for my family because I never wanted my children to grow up in such an environment of uncertainty. In 2007, along with my family, we went to Israel and the Israelite government was kind enough to welcome us. They provided temporary shelter to us where we lived for a few months. As time went on, I got used to the country and made some friends and with their help I got a job. My husband also got a job and we both started working.

We rented a new house in Tel Aviv and then we lived our happy life in Israel. The weather was relatively good, and the people were so hospitable. This life was beyond my dreams and much more that I had ever expected. However, in 2012, a decision was taken for all South Sudanese in Israel to be deported back home by the government. I was happy to hear about it because I have become homesick, and South Sudan had just gained her independence in 2011. Nevertheless, did I know this was going to change my life.

In 2012 I landed in Juba South Sudan, and I was so happy, because it was my first time to see it having left year back as a child. However, the environment in Juba was not friendly due to the much sunshine and sicknesses such as malaria followed. Above all, a year later, in 2013, a war broke out between the government and a rebel leader. This led to massive loss of lives, destruction of property and displacement of people as some other families who came from Israel went missing.

We were just living between life and death as poverty followed and at this point, all I could think of were my children because of the malnutrition having never experienced such life. But as it is said, there is light at the end of every tunnel, an organization from Israel known as "BECOME" came to our aid. They provided transport to all families that were coming from Israel and by 2014 we were brought to Uganda. Not only did "BECOME" bring us to Uganda but have since then been providing education to our children. I wholeheartedly extend much thanks to "BECOME" for the support they have rendered to my family. I don't know how my life would have been today had it not been for "BECOME".

תרגום סיפורה של אלואל לעברית:

שמי הוא אלואל בול, דרום סודנית ואם לששה ילדים, המתגוררת באוגנדה. נולדתי ב-10 באוקטובר 1983 באויל. באותה שנה התחוללה מלחמה בין הערבים והעם הדרום סודני. מסיבה זו, משפחתי עזבה לצפון סודן בחיפוש אחר שלום. בסודן משפחתי מצאה שלוה, ושם גדלתי. כל משפחתי חיה שם, והמדינה היתה יציבה מבחינה פוליטית. בשנת 1999 נישאתי לאבי ילדי. אבל בסביבות שנת 2003 המלחמה בסודן החלה, ואנשים רבים מתו ואחרים הפכו לעקורים. זו היתה המלחמה הראשונה שחוויתי בחיי.

בשל אי היציבות הפוליטית ההולכת וגוברת, משפחתי החלה שוב בנתיב הבריחה, וכולנו ברחנו למצרים כדי למצוא שם שלום בשנת 2003. במצרים ילדתי את ילדי הראשון, ואז לא היתה מלחמה. שנתיים לאחר מכן התחולל קונפליקט בין המצרים והדרום סודנים, שבו נהרגו אנשים רבים מאד, ואחרים נעקרו ממקומם. המצרים היו מתוסכלים מהמספר הגדל והולך של מהגרים סודנים למדינתם, ומכאן הקונפליקט.

שוב היה עלי לחפש חיים טובים יותר עבור משפחתי, כי לא רציתי שילדי יגדלו באווירה כזו של חוסר ודאות. בשנת 2007 הלכתי עם משפחתי לישראל, וממשלת ישראל קיבלה אותנו בברכה. הם סיפקו לנו מחסה זמני בו יכולנו לגור במשך מספר חודשים. במשך הזמן התרגלתי למדינה ורכשתי כמה חברים, ובעזרתם מצאתי עבודה. גם בעלי מצא עבודה, ושנינו התחלנו לעבוד.

שכרנו בית בתל אביב, וחיינו את החיים השמחים שלנו בישראל. מזג האוויר היה טוב יחסית, והאנשים היו מכניסי אורחים. אלה היו חיים שמעבר לחלומות שלי, והרבה יותר משאי פעם ציפיתי. אבל בשנת 2012 התקבלה החלטה של הממשלה לגרש את כל הדרום סודנים בישראל בחזרה הביתה. שמחתי לשמוע על כך, כי כבר התגעגתי, ודרום סודן קיבלה עצמאות בשנת 2011. אבל לא ידעתי שזה ישנה את חיי.

ב-2012 נחתתי בג'ובה דרום סודן, והייתי כל כך שמחה, כי זו היתה הפעם הראשונה שראיתי אותה מאז שעזבתי אותה כילדה. אבל האווירה בג'ובה לא היתה ידידותית, בגלל השמש הקופחת ובמהרה הגיעו מחלות כמו מלריה. יותר מכך, שנה לאחר מכן, ב-2013, פרצה מלחמה בין הממשלה ומנהיג המורדים. זה גרם לאובדן של חיים רבים מאד, להרס של רכוש ולעקירתם של אנשים, וכמה משפחות שבאו מישראל נעדרים.

חיינו בין החיים לבין המוות, ובנקודה זו גם בעוני קשה. כל מה שחשבתי עליו היו הילדים שלי, בגלל תת תזונה. מעולם לא חוויתי חיים שכאלה. אבל כמו שאומרים, יש אור בקצה של כל מנהרה. ארגון מישראל בשם "ביקם" בא לעזרתנו. הם סייעו בנסיעה לכל המשפחות שבאו מישראל, וב-2014 הביאו אותנו לאוגנדה. "ביקם" לא רק הביאה אותנו לאוגנדה, אלא מאז הם דואגים לחינוך הילדים שלנו. אני מודה ל"ביקם" מקרב לב על התמיכה שהם נתנו למשפחתי. אני לא יודעת איך החיים שלי היו נראים היום אלמלא "ביקם".